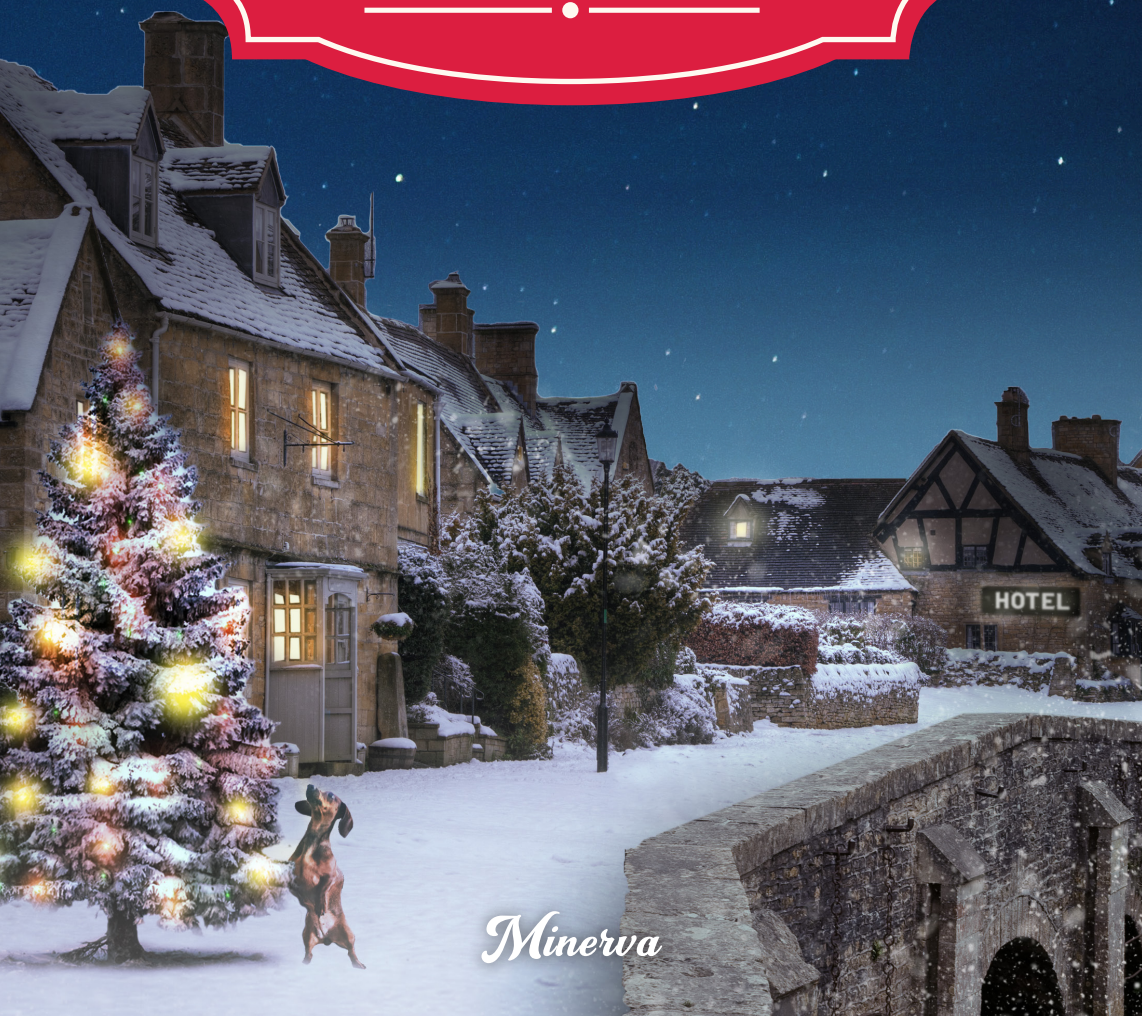


Nicola May

Joulu

**COCKLEBERRY
BAYSSA**



Minerva

Joulu Cockleberry Bayssa

Nicola May

Joulu

COCKLEBERRY
BAYSSA

Englannin kielestä suomentanut

Sirpa Saari


minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI



Englanninkielinen alkuperäisteos: *Christmas in Cockleberry Bay*

First published in Great Britain by Nowell Publishing 2020.

© Nicola May, 2020

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency

Limited and 2 Seas Literary Agency.

Suomennos: Sirpa Saari

Kansi: Jatta Hirvisaari / Taittopalvelu Yliveto Oy

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-640-3

Painettu EU:ssa.

Omistettu isälleni

Prologi

"SE ON TAINNUT heittää veivinsä." Danny Green oli yhtä kalpea kuin tyylikkäästi pukeutunut, kurvikas nainen, joka makasi elottomana raajat levällään sinisen, ylellisen samettipeitteen päällä.

Lucas Hannafore painoi käden otsalleen. "Voi paska. Jos tämä ei olisi niin vakava juttu, tämä olisi suoraan hupaisaa. Näen jo mielessäni paikallislehden otsikon: *Hotellitarkastaja löytyi kuolleenä Titanicista.*"

Danny nielaisi tyhjää. "Mitä helvettiä me tehdään?"

Luku 1

”PAUKKUKARKKEJA? NYTHÄN ON vasta lokakuu.” Titch oli lisäämässä Kulmakaupan kassaan vaihtorahaa.

”Kun minusta kerran on tullut isoäiti – vaikka sen sanominen saakin minut tuntemaan itseni vanhaksi – haluan varautua hyvissä ajoin”, Mary totesi.

”No, sinulla kävi tuuri, sillä olen tilannut niitä jo monta laatikollista. Niiden pitäisi saapua parin viikon sisällä. Aion myös kehittää tänne samanlaisen joulunurkkauksen kuin Rosa aikoinaan. Sinne tulee kaikenlaista pikkurihkamaa, ja lisäksi laitan ikkunaan vilkkuvat jouluvalot. Ihanaa saada Bayhin joulutunnelmaa.”

”Voi, niinpä. No, pistä minulle syrjään pari pakettia. Mutta niiden pitää olla hyviä. Niissä pitää olla kunnollisia lahjoja, jotka eivät päädy saman tien roskiin.”

”Ei kai kukaan oikeasti tykkää paukkukarkkilahjoista”, Titch nauroi.

”Hmm, eipä kai.” Mary otti henkosen inhalaattoristaan, odotti muutaman sekunnin ja pisti sitten laitteen takaisin takintaskuun. Hän päästi ulos pitkän viheltävän

hengähdyksen ja sanoi sitten: ”En voi käsittää, että olet ollut täällä jo vuoden.”

”En minäkään – ihan hullua.”

”Ja perheellisäystäkin tulossa. Niin se vain on. Elämä voi muuttua yhdessä hujauksessa. Ikinä ei voi tietää, mitä kulman takana odottaa.”

Titch hieroi pinkeää raskausvatsaansa. ”Tässä tapauksessa *Kulmakaupan* takana. Tarvitsetko vielä jotakin, kun nyt olet täällä?”

”Ai niin, kyllä. Niitä maukkaita koirankeksejä Hot Dogille siltä varalta, että tyttäreni tulee käymään. Ja siitäpä muistinkin: tässä on hieman täytettä keksirasiaasi.” Mary pisti kätensä laukkuun ja veti esille muovirasian, joka oli täynnä herkullisia kotona leivottuja pikkuleipiä. ”Mutta et varmaankaan halua päätyä sokerihumalaan tuossa tilassa?”

”Oi, ihanaa. Tapaan itse asiassa Rosan myöhemmin, joten vien näitä hänellekin.”

”Kiva. Kerro minulta terveisiä.”

”Kerrotaan. Ja hyvää päivänjatkoa sinulle, Mary.”

Vanhempi naisista teki jo lähtöä, mutta kääntyi vielä varoittamaan Titchiä. ”Joulu on tulossa ja sinulla on varmasti kiireitä, mutta kultapieni, ethän rasita itseäsi liikaa, kun sinulla on tuo pikkuinen masussasi.”

Luku 2

ROSA SMITH KURKISTI lastenhuoneeseen ja kuunteli. Hän kuuli poikansa tuhisevan unissaan, joten hän hiipi puisia kierreportaita takaisin Lokinpesän alakertaan.

Luojan kiitos hänellä oli Titchin kaltainen ystävä, joka oli kulkenut hänen rinnallaan äitiyden ensiaskelet hänen opetellessaan hoitamaan nyt nelikuista vauvaansa. Hän ei ollut esimerkiksi tiennyt ollenkaan, että vauvat tarvitsevat niin monet päiväunet. Rosa valmisti itselleen kupillisen teetä ja istuutui keittiönpöydän ääreen. Hyvällä tuurilla hän saisi keskittyä hetkisen hyväntekeväisyysjärjestön paperitöihin ennen kuin pienokainen heräisi ja veisi kaiken hänen aikansa.

Kun Hot Dog, Smithin perheen vilkas kääpiömäyräkoira, huomasi Rosan, se pomppasi sängystään ja alkoi haukkua kävelylenkin toivossa. Pieneksi koiraksi siitä lähti korviavihlovan kova ääni. Rosa sulki portin, joka esti koiran pääsyn portaikkoon, kiirehti äänekkään eläinystävänsä luo, nosti sen syliinsä, sulki sen pehmeän viiksekkään kuonon hellästi käsiensä sisään ja hieroi omaa

nenäänsä koiran kuonoa vasten. ”Hys nyt, Hot-poju”, Rosa sanoi koiralle, ”tai herätät Pikku-Nedin ja l-e-n-k-k-i jää tekemättä.” Hän ei halunnut sanoa tärkeintä sanaa ääneen, ettei koira villiintyisi uudestaan.

”Tulepa tänne”, Rosa kutsui. Pieni nakkimakkaran näköinen koira tassutteli kuuliaisesti emäntänsä perässä keittiönovelle. Rosa päästi koiran juoksentelemaan turvalisesti takapihalle, missä se lähti jahtaamaan lokkeja, joita se ei tietenkään koskaan onnistunut nappaamaan. Se vain haukkua räksytti joka kerta kun yksikin lintu lensi sen ylitse.

Rosa haukkotteli äänekkäästi haroen ruskeaa kiharaista hiuspehkoaan. Hän asteli avaraan olohuoneeseen ja heitti pari halkoa takan viereiseen koriin. Syksyinen aurinko paistoi sisään merelle antavasta erkkeri-ikkunasta ja sai hänet piristymään. Hän venytteli pitkään ja hartaasti.

Erkkeri-ikkunan edessä oleva penkki oli juuri se yksityiskohta, joka oli saanut hänet ihastumaan taloon heidän käydessään katsomassa kiinteistöä. Niinä harvoina hetkinä, kun oli rauhallista, hän tapasi istua ikkunan ääressä seuraamassa Cockleberry Bayn rantaelämää ja vuoroveden vaihtelua. Hän nojautui penkin sinivalkeista, lokkikuvioista pehmustetta vasten ja haukkotteli taas. Pojan kipeät ikenet olivat saaneet tämän heräämään kahdesti yöllä, mistä syystä Rosa oli rättiväsynyt. Pikku nokoset ennen päivän askareita tekisivät terää.

Ihailtuaan kylliksi edessään aukeavaa upeaa merimaisemaa hän käänsi katseensa rakkaaseen Rosa’s-kahvilaan

ja muisti, että hänen pitäisi pyytää veljeään Natea, joka toimi nyt yrityksen johtajana, virittämään kahvilaan jouluvalot. Rosa oli nykyään niin innostunut joulusta, ettei koristelua voinut hänestä koskaan aloittaa liian aikaisin. Sitä paitsi seuraavana viikonloppuna olisi Cockleberry Bayn legendaarinen ilotulitustapahtuma, jota varten jopa rantavalli saisi juhlaavustuksen.

Siitä hän muistikin: hänen pitäisi kysyä Mary-äidiltään, voisiko tämä toimia lapsen- ja koiranvahtina kyseisenä iltana. Olisi mukava saada hieman vapaata Pikku-Nedin ja Hotin hoidosta. Sitä paitsi hän oli suunnitellut Naten kanssa tarjoilevansa kahvilan edessä hot dogeja, kaakaota ja vaahtokarkkeja, joten kaikkien työpanos tulisi tarpeeseen.

Oli suuri helpotus, että Pikku-Ned suostui nykyään tuttipullolle ilman raivokohtausta ja Rosa pystyi jättämään pojan muutamaksi tunniksi toisten hoitoon. Hän ei potanut siitä syyllisyyttä, kuten ei myöskään rintaruokinnan lopettamisesta. Imettäminen ei ollut oikein ottanut sujuakseen. Vauva ei ollut saanut tarpeeksi maitoa, ja he kumpikin olivat olleet kireitä ja stressaantuneita aina kun oli tarkoitus syödä. Oliko hän huono äiti, kun ruokki lastaan tuttipullolla? Ei taatusti. Rosa vakuutteli itselleen, että hän oli järkevä äiti. Hänelle äitiydessä tärkeää oli käytännöllisyys: se, että hän yrittäisi selvittää jokaisesta päivästä helpoimmalla mahdollisella tavalla – mutta tietenkin aina lapsen etu edellä. Hän oli aina vannonut, että ei olisi niitä äitejä, jotka luopuvat omasta minuudestaan lapsen

synnyttyä. Toisaalta hän oli myös alkanut ymmärtää, miksi niin saattoi käydä. Lasta ei saada joululahjaksi, se saadaan koko loppuelämäksi!

Huomattuaan, että remontoitu Ship-hotelli oli ehtinyt edelle ja virittänyt jo pihalleen tuikkivat jouluvalot, Rosa äännähti harmistuneena. Hotellin avotakkaan oli myös selvästi sytytetty tuli, sillä rakennuksen savupiipusta tuprusi makeaa, puun tuoksuista savua kohti kirkasta mutta jo viilenevää lokakuun lopun taivasta. Eteläjyrkänteiden polku, jonka päästä avautui upea näköala yli Englannin kanaalin, oli tyhjä lukuun ottamatta yhtä koiranulkoiluttajaa. Rantakin oli hiljainen; nousuvesi oli jättänyt märälle, tummalle hiekalle limaisia, tummanvihreitä leväkasvoja. Kaukaisuudessa saattoi erottaa pienen sinisen kalastusaluksen. Yksinäinen merimetso liiteli siivet levällään kohiti Länsijyrkänteitä roikottaen kalaa kellanharmaassa, käyrässä nokassaan.

Koska talvi teki jo tuloaan, Rosa oli kiitollinen talon edessä olevasta rantavallista. Se suojasi kylää yleensä tehokkaasti, vaikkakaan ei ollut suoriutunut tehtävästään toissakesäisessä hirveässä myrskyssä. Silloin vesi oli tulvinut sisälle kahvilaan ja aiheuttanut paljon vahinkoa rannalle ja sen eläimistölle, kuten esimerkiksi lokeille.

Viime aikoina hän oli huomannut, että vuorovesi nousi selvästi aikaisempaa korkeammalle ja toi mukanaan muutakin kuin pelkkää levää, varsinkin täyden kuun aikaan. Meri valtasi joskus koko lahden ja työnsi veneitä heidän kotinsa edustan vallia vasten, mistä ne sitten häipyivät

laskuveden mukana yhtä nopeasti kuin olivat ilmestyneetkin. Hän ei muistanut nähneensä sellaista silloin, kun oli vasta muuttanut seudulle.

Cockleberry Bayn alue veti puoleensa yhä uusia asukkaita, sillä siellä oli paljon erilaisia kauppoja ja ruokapaikkoja, näyttävät kalliomuodostelmat ja upea ranta. Monet perheet olivat asuneet siellä sukupolvien ajan eivätkä halunneet muuttaa pois, joten merenrantakiinteistöjä tuli myyntiin harvoin. Kun niin kävi, talot päätyivät tavallisesti sellaisten kakkosasuntoa havittelevien kaupunkilaisten käsiin, jotka olivat lahjoneet rahanahneet kiinteistövälittäjät saadakseen ennakkotietoa tulevista kohteista. Oli siis todellinen onnenpotku, että viehättävä, rauhallisella paikalla sijaitseva Lokinpesä oli tullut myyntiin juuri silloin, kun Rosa ja Josh olivat olleet etsimässä itselleen uutta kotia ennen lapsensa syntymää ja että he olivat saaneet vihiä talon vapautumisesta ennen muita.

Lokinpesän edellinen omistaja oli kaupunkilaiherra nimeltä Sandy Hamilton-Jones, ja talossa oli asunut aikaisemmin miehen ex-vaimo, Bergamot. Kiinteistövälittäjä oli paljastanut epäammattimaisesti Rosalle, että vaikka herra Hamilton-Jones oli vaatinut vaimoaan allekirjoittamaan avioehtosopimuksen, mies oli vetänyt vesiperän. Avioero-ositus oli suosinut vaimoa, ja mies oli joutunut suureksi harmikseen luopumaan talosta. Rosaa inhotti ajatus, että samalla naisella, joka oli varastanut rahaa hänen Kulmakaupastaan edellisenä jouluna, oli käynyt niin hyvä tuuri. Hän oli todella kiitollinen, että Bergamot oli

muuttanut talosta ja lähtenyt Baysta ajat sitten, joten mitään siteitä naiseen ei enää olisi.

Alun perin Joshin ja Rosan oli ollut tarkoitus muuttaa lähelle Polhampton Sandsia. Josh oli kuitenkin tajunnut nopeasti, ettei heidän olisi järkevää muuttaa pois Baysta, sillä Rosalla ei ollut ajokorttia. Jos Josh olisi poissa kotoa, Rosan pitäisi kulkea bussilla tai taksilla päästäkseen hoitamaan kahvilan ja Kulmakaupan asioita tai tavatakseen ystäviään. Rosa oli tyytyväinen päätökseen jäädä Cockleberry Bayhin. Hän viihtyi siellä. Eloisa merenrantakaupunki tuntui paljon kodikkaammalta kuin köyhä Itä-Lontoon alue, missä hän oli viettänyt nuoruutensa.

Lokinpesässä oli ruiskukansininen etuovi, jonka päälle Rosa oli asennuttanut hopeisen, meritähden muotoisen kolkuttimen. Talo sijaitsi aivan rannan tuntumassa, ja sen ylä- ja alakerrasta avautui upea merinäköala moneen suuntaan. Asuttuaan sitä ennen Kulmakaupan yläkerran pikkuasunnossa kaupungin keskustassa Rosasta tuntui kuin hän olisi muuttanut kartanoon. Talossa oli avarat oleskelutilat ja lattialämmitys, ja takapiha sopi erinomaisesti lapsiperheelle ja koiralle. Nurmikenttä nousi loivasti kohti pientä hedelmätarhaa, jossa kasvoi omena- ja päärynäpuita.

Kun he olivat käyneet katsomassa taloa, Josh oli innostunut omistajien pihalle jättämästä kasvihuoneesta ja vannonut alkavansa kasvattaa siellä tomaatteja, chiliä, paprikoita ja kurkkuja, jotka olisivat – hän kuiskasi viimeiset sanat vaimolleen – ”yhtä pitkiä kuin hänen kalunsa”.

Lupaukset eivät olleet kuitenkaan toteutuneet. Vaikka mies oli sanonut, että voisi muuton jälkeen ottaa rennommin ja auttaa Rosaa Cockleberry'n bisneksissä, hän olikin yhdessä kaverinsa ja työtoverinsa Carltonin kanssa ottanut vastaan työkeikan samalta newyorkilaiselta firmalta, jossa he olivat työskennelleet aiemmin.

Koska heidän lapsensa oli vielä niin pieni, pariskunta oli keskustellut suunnitelman plussista ja miinuksista pitkään, ja lopulta aina yhtä joustava Rosa oli suostunut Joshin lähtöön. Palkkio muutamalta New Yorkissa vietetyltä viikolta olisi kova, minkä vuoksi Josh voisi viettää myöhemmin enemmän aikaa kotona. Niin tuottoisa keikka varmistaisi heidän elantonsa vähintään seuraavaksi vuodeksi, ja kahvilan osakkuuden ja Joshin monien sijoitusten ansiosta Smithien taloudellinen tilanne olisi turvatumpi kuin koskaan.

Jos ihan rehellisiä ollaan, laatuajan viettäminen kahdestaan Pikku-Nedin kanssa tuntui Rosasta kiehtovalta ajatukselta. Hänen ei tarvitsisi huolehtia muusta kuin vauvan ja itsensä ruokailuista, ja jos hän haluaisi mennä yöpuulle heti kun vauva olisi nukahtanut, hän voisi hyvällä omallatunnolla tehdä niin. Lisäbonusta toisi se, että hänellä ja Joshilla olisi paljon enemmän juteltavaa Skype-puheluidensa aikana, ja jos Josh palaisi takaisin joulukuun puolivälissä kuten oli sovittu, Rosa voisi laskea erossaolon viimeiset päivät seuraamalla joulukalenteria, jonka hän oli suunnitellut ostavansa.

Elämä pienen vauvan kanssa on työntäyteistä, joten Rosa tiesi ajan kuluvan siivillä. Josh oli kunnan mies, ahkera ja tunnollinen perheensä elättäjä, mikä oli yksi niistä syistä, miksi Rosa häntä niin rakasti. Elämä oli Joshin ansiosta helppoa. Eipä sillä, etteikö Rosa itsekin olisi ahkera. Myönnettäköön, Titch omisti nykyään Kulmakaupan ja Rosan vähän aikaa sitten löytynyt veli Nate vastasi kahvilasta, mutta Rosa oli yhä vahvasti mukana kummankin yrityksen pyörittämisessä. Ja sen lisäksi, että yritti olla poikansa kanssa niin paljon kuin mahdollista, hän oli päättänyt saada perustamansa hyväntekeväisyysjärjestön menestymään. Nedin lahja -niminen järjestö kantoi hänen isoäidinisänsä Ned Myersin nimeä – saman Nedin, joka oli aikoinaan testamentannut Rosalle Cockleberry Bayn Kulmakaupan. Rosa ei ollut koskaan tavannut miestä, mutta ihaili tätä suuresti ja olisi tälle ikuisesti kiitollisuudenvelassa. Siksi Rosa oli Joshin suostumuksella ristinyt heidän esikoisensa isoäidinisänsä mukaan Benedict Christopher Smithiksi, ja myös poikaa alettiin kutsua Nediksi.

Rosa oli vaipunut erkkeri-ikkunan penkillä syvään uneen ja heräsi jonkun koputtaessa ikkunaan. Hätäinen ääni sanoi: ”Rose, Rose! Herää! Päästä minut sisään.”

Unisen äidin ei tarvinnut edes avata silmiään tietääkseen, kuka ikkunan takana oli. Ainoastaan yksi henkilö kutsui häntä Roseksi.

Hot haukkui ulkona ja raapi takaovea. Pikku-Ned oli alkanut parkua yläkerrassa. Rosa kävi avaamassa etuoven, raahautui sitten silmät sikkuralla portaita ylös ja

palasi takaisin muutaman minuutin kuluttua rauhoitettuaan vauvan ja vaihdettuaan tälle vaipan. Häntä oli vastassa Titch, joka ojensi kätensä ottaakseen vastaan punakan pienokaisen ja osoitti keittiöpöydällä odottavaa höyryävää teemukia. Hot oli päästetty sisään, ja se järsi tyytyväisenä leluaan koiransängyssään takan vierellä.

”Olin täysin tiedottomassa tilassa. Yleensä herään pojun itkuun”, Rosa päivitteli.

”Etkä ollut. Heräsit heti, kun pikkuinen aloitti. Varmaankin hampaita tulossa. Voi ressurua.” Titch piti pienokaista sievän raskausvatsansa päällä ja antoi pojan painaa hikisen päänsä rintaansa vasten. Puserolle jäi kuolaa. ”Tästä epelistä tulee varmaan samanlainen korsto kuin isästäänkin”, Titch tuumasi ja tuuditti lasta hiljaa.

”Ja huonoimman äidin palkinto menee Rosa Smithille”, Rosa sanoi. Hän kastoi nallenmuotoisen purulelun kiehuvaan veteen, odotti sitten, että lelu viileni ja antoi sen ystävälleen nähdäkseen, haluaisiko Pikku-Ned järsiä sitä. ”Kunpa minulla olisi ohjekirja, jossa kerrottaisiin tarkalleen, mitä pitää tehdä ja milloin. Näkisitpä, miltä pojun vaipansisältö näyttää. Tänä aamuna tuli kellanvihreää. Miksei kukaan kerro näistä asioista?”

”Kyllähän minä yritin”, Titch sanoi. ”Mutta ei sitä voi tietää, kuinka helkkarin vaikeaa äitinä olo on, ennen kuin sen kokee itse. Onko sinulla täällä keksejä?”

Rosa otti puhtaan puuvillaharson keittiön laatikosta, ojensi sen Titchille kuolatahrojen varalta ja haki sitten mäyräkoiran muotoisen keksipurkin sivupöydältä.

”Ai niin, tuostapa tulikin mieleeni”, Titch sanoi. ”Vilkaisepa laukkuuni, Rose.”

”Maryn rusinakeksejä! Nam!” Rosa tyhjensi Tupperware-rasian sisällön keksitölkkiin. ”Vanha kunnon äiti-muori.”

”Hän lähetti sinulle terveisiä”, Titch sanoi, kurotti välittömästi kätensä kohti purkkia ja nappasi kaksi pikkuleipää. ”Ja jos tässä on jokin kisa meneillään, voit sinut mennen tullen huonoimman äidin sarjassa. Muistatko sen yön, kun hankkiuduimme humalaan Ship Innissä ja Theo oli vasta muutaman kuukauden ikäinen? Voi äiti parkaa. Hän joutui hoitamaan poikaa melkein koko seuraavan päivän, kun minulla oli niin hirveä krapula. Poika olisi voinut heittäytyä alas sängystään, enkä olisi huomannut mitään.”

”Missä Theo ja koirat ovat tänään?” Rosa kysyi.

”Juuri siksi tulinkin pistäytymään sinun luonasi. Minulla on hyviä uutisia”, Titch sanoi virnistäen. ”Cockleberryyn päiväkotia, joka tunnetaan myös nimellä Pikkuenkelit, on nyt virallisesti avattu ja toimii seurakuntatalon tiloissa viitenä päivänä viikossa. Se on paljon lähempänä kuin aikaisempi hoitopaikka, jonne vein Theon välillä, ja paikan pyörittäjä on tosi rento ja joustava. Hänen nimensä on Gladys Moore, ja hän on meikäläisiä, Rose. Hän on ihana, kokenut ja pätevä, ja hänellä on myös loistava huumorintaju. Uskoin Theon välittömästi hänen hoiviinsa. Poika on ollut siellä nyt kahdesti ja itkee kun hänen pitää erota siitä naisesta. Pikkupentele.”

”Se on taatusti hyvä merkki.” Rosa istuutui keittiön-pöydän ääreen. ”Älä vain sano, että hän ottaa koiriakin.” Hän madalsi ääntään. ”Se olisi ihan parasta.”

”Ei sentään, jätin omat karvaturrini tänään äidille. Joskus kaikki on vain liikaa. Joten älä soimaa itseäsi, Rose.”

”Kiitos. Olen niin samaa mieltä! Mutta en tajua, miten emme ole kuulleet siitä uudesta tarhasta. Cockleberryn juorukerho ei ole ollut ajan tasalla.” Rosa siemaisi teetä ja myönsi sitten: ”Tosin olen kyllä nykyään puolet ajasta täysin horroksessa.”

”Se kai perustettiin vasta aivan äsken. Joka tapauksessa se on meille kuin taivaan lahja. Kaupan pyörittäminen yhdessä taaperon kanssa ei vain onnistu. Tosin tämän ikäisinä nämä nukkuvat tuntikausia päiväunia”, Titch sanoi samalla kun tuuditti vielä sylissään Pikku-Nediä, joka oli nukahtanut. ”Ritchie on hyvä tyyppi, mutta kalaperunamyymälän vuorojen kanssa taiteilu on ollut haastavaa, sillä hänen äitinsä on saanut jonkin vatsapöpön ja Ritchien täytyy tuurata häntä. Nyt Ritchie tekee yhden tunnin minun puolestani Kulmakaupassa, jotta pääsisin hetkeksi sinun luoksesi.”

”Oi, sehän kiva. En voi edes kuvitella, millaista sinulla on sitten, kun perään katsottavia on kaksi.”

Titch huokaisi. ”Älä muuta sano. Mutta pitäähän Ritchien saada omakin lapsi, en voi kieltää sitä häneltä. Hän on niin kultainen. Mutta tällä uudella tulokkaalla on varmasti hänen pitkät raajansa; tämä potkii jatkuvasti.”

”Synttärät joulupäivänä on niin söpöä.”

Rakastetun merenrantakaupungin joulu on yllätyksiä täynnä!

Cockleberry Bayn väki valmistautuu jouluun, eikä siitä tietenkään puutu vauhdikkaita käännteitä, odottamattomia kohtaamisia ja värisyttäviä tunteita.

Rosa on luovuttanut sekä Kulmakaupan että kahvilansa luotettaviin käsiin, ja hänellä on aikaa keskittyä isoisaisnä muistoksi perustetun hyväntekeväisyysjärjestön pyörittämiseen. Tekeillä on hyväntekeväisyyskonsertti, jonka järjestäminen osoittautuu odotettua mutkikkaammaksi.

Samaan aikaan Lucas hääräilee hotellinsa parissa. Hotellin tähtiluokitus on vaarassa, kun hotellitarkastaja tulee salaeräisesti myrkytetyksi, ja Lucasin kavala tyttöystävä tuntuu työntäneen näppinsä yhteen jos toiseenkin soppaan. Rääväsuinen Titch puolestaan on viimeisillään raskaana – kuinka häneltä onnistuu Kulmakaupan pyörittäminen?

Nicola May on romanttisen komedian mestari. Hän on kirjoittanut kaksitoista viihderomaania, jotka kaikki ovat nousseet Kindlen bestseller-listalle. Romaaneista kaksi on voittanut palkinnon Romanttisen kirjallisuuden festivaaleilla, ja yhden *The Sun* -lehti nimisi vuoden sähkökirjaksi. *Joulu Cockleberry Bayssa* on suosittu Cockleberry Bay -sarjan neljäs osa. Nicola asuu Ison-Britannian Berkshiressä lähellä Ascotin laukkarataa yhdessä mustavalkoisen rescue-kissansa Stanin kanssa.

84.2

ISBN 978-952-375-640-3



9 789523 756403




minerva

www.minervakustannus.fi

Kannen kuvat: iStock, Shutterstock

Kansi: Jatta Hirvisaari/
Taittopalvelu Yliveto Oy